

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ОБИЧАЙ БЛИЖНИЯ СИ

chitanka.info

Мъжът, седнал на бара, привлече вниманието ѝ още от секундата, в която седна и без колебание си поръча двойна водка с прясно изцеден портокалов сок. От една страна двойната водка намекваше за прикрит проблем с алкохола, от друга обаче колко пияници си поръчваха прясно изцеден сок? Странно. Никога не бе успявала да разбере мъжете, без значение дали бяха част от нейния живот или просто особняци, навлезли в полезрението ѝ за краткото време между две чаши червено вино и полуизпушена цигара.

Както и да е — особняк или не, обаче мъжът беше симпатичен, а биологичният ѝ часовник упорито се бе застопорил на фаза „секс“ от близо три години. Време беше да провери дали прословутото ѝ обаяние щеше да успее да залови още едно шаранче в мрежите си. Не че щеше да се отчая кой знае колко, ако мъжът я отрежеше — в крайна сметка все някой ден щастливата ѝ серия трябваше да спре... Засега обаче 156 приятни хоризонтални спомена я убеждаваха в обратното.

Тя стана, опита се безуспешно да придърпа свръхкъсата си пола леко надолу и се запъти към бара, поклащайки съблазнително бедра. Мъжът обаче ѝ обърна точно толкова внимание, колкото закостенял вегетарианец би се загледал в прясно приготвен Биг Мак. О, трудна задача... Тя обичаше трудни задачи. Предизвикателството при трудните задачи бе още по-опияняващо.

— Свободно ли е? — кимна тя към столчето до непознатия. Той само махна с ръка — моля, заповядайте, не ме занимавайте с глупости, само седнете и недейте да цвилите много... Тя се настани до него, като сякаш случайно се обърна леко към него така, че всякакви съмнения относно бельото ѝ и/или неговата липса в момента да изчезнат яко дим. Мъжът плъзна бегъл поглед по дългите ѝ крака и отново заби очи в пепелника пред себе си. И да бе проявил някакъв интерес към прелестите ѝ, очевидно го прикриваше доста добре. Зелените му очи изглеждаха пусти, сякаш някой бе излял съдържанието им и го беше заменил с водка и прясно изцеден портокалов сок. Интересът ѝ започваше да минава границата на обикновеното либидо и полека-лека навлизаше в онази неизследвана територия на Загадъчната Тръпка в Чатала — място, където тя бе навлизила само един-два пъти и, омаяна от непредсказуемостта на емоциите, бе позволила на връзките си да траят цели няколко дена... или 10–15 оргазма — зависи кое настъпеше първо.

— Не съм ви виждала друг път тук, а съм доста добра физиономистка — подхвърли тя и, уж без да иска, докосна с дългия си, добре оформен маникюр кожата яке на непознатия. Беше виждала мъже да получават ерекция и при доста по-малко усилия от нейна страна, но мъжът категорично бе решил да пише дисертация върху съдържанието на пепелника. Добре, щом ще играем... Тя въздъхна мислено и се хвърли в пълна фронтална атака.

След около половин час обаче вече знаеше как се е чувствал Хитлер, когато е тръгвал в битка срещу руснаците. Всяка една нейна маневра веднага бе предугаждана от мъжа с кожата яке, сякаш мислите ѝ по неизвестен начин се отпечатваха с тлъсти букви върху проклетия пепелник, от който той не надигаше поглед (дори когато отпиваше, зениците му оставаха фокусирани върху отвратително розовата пластмаса). Непознатият отговаряше едносрично, ако въобще благоволяше да отговори, постоянно докосваше вътрешния джоб на якето си — вероятно вътре бе портфейлът му със снимката на жената, която го бе осакатила така — и очевидно не даваше и пет пари, та ако ще до него да бе седнала Анджелина Джоли по цици и прашка.

— Виж какво, приятелче — повиши леко глас тя, когато търпението ѝ окончателно се изчерпа. — Дай да зарежем игричките и да я караме направо. Ти си тук, понеже искаш да се натряскаш и да забравиш някаква пачавра, която те е зарязала. Аз съм тук, понеже искам секс — по-силно, отколкото изобщо може да си представиш. Давай да му ударим едно бързо — у нас или у вас, не ме бърка — та и двамата да получим това, което искаме, какво ще кажеш?

Особнякът с кожата яке най-накрай надигна очи от пепелника. Алилуя!!!

— Сигурна ли си, че искаш точно това и точно сега? — промълви той тихо. Гласът му напомняше изсипването на лопати пръст върху прясно изкопан гроб. Металист, реши тя. С това кожено яке и тази дълга коса... нямаше начин да не е.

— По-сигурна няма да бъда, ако ще Барак Обама да слезе и да ми го каже в очите. Думай, друже — у нас или у вас?

— У вас — още една лопатка се изсипа в шестфутовата дупка в земята.

— Така да бъде — ухили се тя и махна на бармана за сметката.

Когато влязоха в апартамента, който родителите ѝ бяха подарили по случай завършването на колежа, тя набързо въртна ключа, запали малката настолна лампа, която играеше ролята на романтично осветление и бе станала свидетел на 156 вечери с подобно начало, метна дрехите си на пода (така или иначе по някое време щяха да се озоват там) и се насочи с хищна усмивка към непознатия. Докато траеха така наречените ѝ приготовления, той бе застанал пред бюрото ѝ и наблюдаваше снимката, подпряна на лаптопа ѝ.

— Кой е това? — попита той тихо, когато усети, че тя се приближава към него. Дори не извърна очи, за да оцени по достойнство прелестите на чисто голото ѝ тяло, от което вече се разнасяше кондензиращият аромат на сексуално желание.

— Бившият ми. Ако те дразни, ще я прибера в чекмеджето. Лично аз обаче обичам да ме гледа, докато правя секс — така се чувствам по-дива...

— Басхващам, че е така — тихо промълви непознатият.

— Какво искаш да кажеш?

— Нагледал съм се на улици като теб. Цял живот опявате как искате да намерите принца на бял кон, а в същото време единственото, което се върти в празните ви глави, е секс, разврат и курвенски номера. Обикаляте света с оная си работа напред и прецакват десетки и стотици животи, без да ви мигнат наклепаните с грим очи. Заради такива като вас страдат хора, които заслужават истинска жена, а вместо това получават разгонена вещица...

— Майната ти! — крясна тя, едновременно вбесена и засрамена. — Ако не ме искаш, да беше казал от самото начало!

— О, искам те. Само че не така, както си мислиш.

Той бръкна в джоба си и извади — не, не беше портфейл и определено не беше снимка — леко ръждясал нож с широко острие и яркочервена ръкохватка. Очите му се впиха в стоманата и за секунда изгубиха пустотата си — сега в погледа му вилнееше горски пожар от омраза, полята с два литра безумие. Лявата му ръка се стрелна рязко напред и я улови за гърлото. Господи, колко силен беше! Тя усети как краката ѝ се люшкат безпомощно из въздуха, издигнати на двадесетина сантиметра над пода. По бедрата ѝ се стичаше нещо топло — за един откачен миг тя си помисли, че е свършила, после разбра, че пикочният ѝ мехур най-накрая се е поддал на ужаса, който струеше из целия

апартамент. Тя направи отчаян опит да се отскубне от хватката му или поне да отлепи устните си, за да може да изстиска измежду тях една последна обезумяла молба за милост, но не успя. Мъжът надигна последен поглед към лицето ѝ — очите му вече бяха аленочервени и изригнаха ненавист — след което започна да реже с опитна ръка парчета месо от тялото ѝ. Започна от гениталиите. Не че имаше значение. Не и за нея.

* * *

Докато се прибере у дома, треперенето в ръцете му вече се бе успокоило и бе отлетяло в далечната страна на лудостта — да се отдаде на заслужен отдых... до следващия път. Ножът отдавна бе почистен и прибран във вътрешния джоб, якето бе почистено с мокра кърпичка, а кръвта от кубинките — с роклята на улицницата, която се въргалаше на пода.

Той влезе в апартамента си, събу внимателно кубинките и ги прибра в килера (*колко пъти съм ти казвала да не ги оставяш на средата на коридора!!!*). Метна якето си на закачалка, внимателно оправя яката, обу протърканите чехли и влезе в кухнята. Жена му го чакаше там, подпряла ръце на хълбоци — очевидно в настроение за битка.

— Къде ходиш??? — нахвърли се тя върху него, едва изчаквайки да затвори вратата. — Виж кое време е!

— Мило, часът е осем...

— Няма значение! Защо не ми се обади??? И виж каква кочина си оставил тук!

— Мило, измих съдовете,изпрах, напазарувах... Какво искаш още от мен?

— Не смей да ми отговаряш! Понякога наистина ми иде да те напусна! Писна ми вече!!!

— И да попаднеш на някой, който ще си изпива цялата заплата, ще ходи по курви, ще те бие и няма да си мърда пръста вкъщи? Много оригинално...

— Пак ти казвам: НЕ СМЕЙ ДА МИ ОТГОВАРЯШ!!! Много добър ми се извъди! Не ме интересува колко си добър! Не си

единствен! Сигурна съм, че мога да намеря такъв като теб когато си поискам!!!

— Дано, мило — въздъхна той и мислено погали ръкохватката на ножа, който седеше във вътрешния джоб на коженото му яке и търпеливо чакаше подходящ момент. — Дано попаднеш на същия като мен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.